

Skuggan av Sofokles

OM INTE sonen dödar sin far, måste fadern döda sin son. Det är det omvända oedipala temat i Pier Paolo Pasolinis pjäs "Drömmer jag?" som den fria gruppen Teater Satori med lätt dödsförakt sätter upp på Teater 6 i Stockholm. 9, menar jag. Teater 9. Allt är inte upp och nedvänt i Pasolinis textvärld, om än provokativt, perverst och paradoxalt.

Symboliskt måste den omvända oedipuskonflikten fattas så att den son som inte frigör sig från faderns behov av att göra honom till sin kopia tvingas leva sitt liv i faderns skugga. Och det är knappast något liv.

Sonen i pjäsen vill varken döda eller låta sig dödas, han vill stiga ur den oedipala arvsföljden. Det är en revolt som fadern, en välbeställd industri-man, inte förmår uthärda. Han vill tvinga in sonen i det oedipala mönstret, lägga modern

framför hans ögon, blottlägga hans kön. Och fadern lyckas provocera fram ett misslyckat fademord i självförsvar, innan han med samma kniv dräper sonen i dennes kärleksbädd hos den älskade.

Faderns roll är en lång vansinnesmonolog som vilset rikoschetterar mot motspelarna. Göran Svensson lyckas framgångsrikt mota den poetiska textmassan ända till slutet av tretimmarsföreställningen, om än till priset av en viss entonighet i diktionen. Mikael Reuterberg är en sturigt oskuldsfull son som finner alla sina utbrytningsvägar mynna vid faderns fötter.

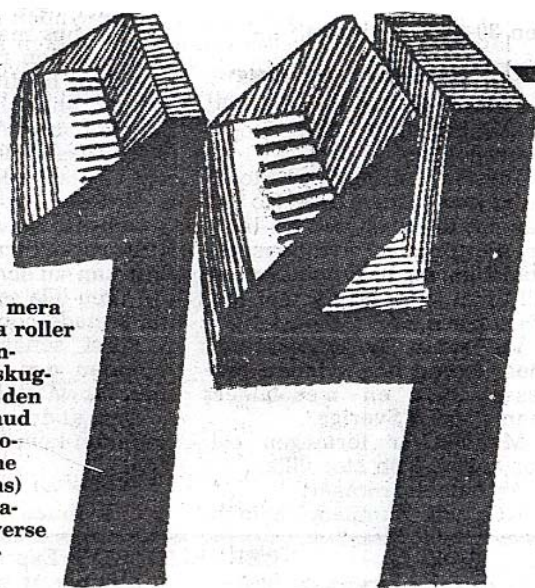
Liksom sonen lever i skuggan av fadern, lever Pasolinis pjäs i skuggan av Sofokles. För att ingen ska behöva ta miste på den genesen uppträder Sofokles själv på scenen i en lång metalitterär sekvens, till hälften spöke, till hälften

narr i Göran Olberius aparta tolkning.

Kvinnorna spelar naturligt nog mera undanskymda roller i detta far-son-drama. Inga skuggor faller för den skull över Maud Elwingers (moderns), Justine Kirks (flickans) och Hedvig Lagerkvists (diverse roller) replikpassningar.

Regissören Mikael Lidén har själv gjort scenografin, idel plåt på trögolv, tillsammans med Mattias Holgersson som ackompanjerar med ödesmätade klanger på slagverk.

Med en heroisk ansträngning lyckas ensemblen



förhindra att det paradoxala slår över i det parodiska. Det vore annars lätt hänt. Teater Satori har åstadkommit en teaterns arbetsseger över ett läsdrama.

Nils Schwartz